

NIEUZNANIE (3) *sb n*

Teksty nie oznaczają é; pierwsze e prawdopodobnie jasne (tak w nie-); a jasne.

sg N nieuznani(e) (1). ◇ G nieuznaniã (1). ◇ A nieuznani(e) (1).

Sł stp notuje, Cn brak, Linde XVIII w. s.v. uznać.

Niepoznanie, niezrozumienie [kogo, czego] (3) : ale je [Izraelitów] między wsze krainy sromotnie rozproszył [Bóg] nie iną im przyczynę tego opowiadając, jeno nieuznanie czasu nawiedzenia swego Diar 100.

nieuznanie czym (1): Tak ze też śmierć wieczna iefł/ nieufnanie wiarą Boga ktorego zefł páná chriftulfa SeklKat R3v.

W przeciwstawieniu: »nieuznanie ... uznanie« (1): Tá lepak wádá znieuznánia lámego liebie á z płochości obyczáiw [Ex ignorantia igitur nostri et morum levitate] pochodzi/ á żaden tey wádzie niemoże łatwiey odeprzeć/ iáko vznánien lámego siebie/ á miłością prawdy [cognitione sui et amore veritatis]. ModrzBaz 17v.

Synonimy: niepoznanie, niezrozumienie.

Cf UZNANIE